Alin Ozinian: Türkiye’nin yeni hukuk normu: Hukuksuzluk

Posted on 31/10/2020

Evde çok konuşulan bir konu değildi 1942’de gayrimüslimlere uygulanan Varlık Vergisi ama bu hikaye oldukça özel olduğundan birkaç kez, birkaç ağızdan dinlemiştim. Baba tarafımdan dedemin babası ve amcası o yıllarda soba sistemleri ve boru sistemleri kurarak hayatlarını kazanmışlar. Dedem henüz askere gitmemiş bir delikanlı olarak büyüklere yardım ettiği yıllarda Gureba Hastanesi’nin – ki artık Bezmialem Vakıf Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi olmuş, çatılarına nasıl bir oluk sistemi kurduğunu, hastane yöneticilerinin kendisi ile nasıl gururlandığını anlatırdı… Bu iki büyük dedenin, iki farklı dükkanı varmış Beyazıt’ta. Yan yana, bitişik dükkanlar.

Dedelerden biri çok titiz, temiz, dükkanın vitrinine de çok meraklıymış. Diğer kardeş ise o pek aldırmazmış dükkanın nizamına, o zaten genelde dükkandan takımları alır, montaja gider, dışarıdaki işler ile ilgilenirmiş. O yüzden vitrin pek de pırıl pırıl parlamazmış.

1942’de vergiler açıklandığında, temiz vitrinli dedeye 5 kat vazla vergi gelmiş. İki kardeş vergileri ödemek için olanı yok pahasına satmışlar, borç bulmuşlar bir şekilde Aşkale’ye gitmekten kurtulmuşlar…

Vitrin canına bakılarak belirlenen bir vergi, devletin keyfiyetini, lakaytlığını, vahşiliğini bundan daha kısa bir örnekle açıklamak güç…

Bu tecrübe fark edilmeden bir nasihata dönüşmüştü aile arasında. Tehlikesiz bir hayat için, çok göze batmamak, çok iyi gözükmemek, biraz silik olmak gibi…

Biz “ötekiler” Türkiye’de keyfiliğe, hukuksuzluğa, eşitlik ilkesinin çiğnenmesine alışığız. Eşitsizliği normalize ederek, bununla barıştırarak büyüttüler bizi.

Varlık Vergisi kapsamında vatandaşlar, vergi ödemelerine başladı. Gişelerde kuyruklar oluştu.

Tüm bunlar, Can Dündar’ın “Suriye’deki gruplara Milli İstihbarat Teşkilatı’na ait TIR’larla silah ve cihatçı sevk edildiği” iddialarına ilişkin haberi ile ilgili yaşananlardan sonra geldi aklıma.

Sözde bir yargı süreci var, yargılanan ise gazetecilik. Anayasa Mahkemesi haber alma özgürlüğünün ihlal edildiği kararını vermesine rağmen, dava sürüyor. Şimdi ise, Dündar’ın mal varlığına el koyma işlemi yapılıyor. Hukuk zaten yok ama bir de kişisel husumet var…

Zaten çok şey artık kişisel. Siyaset, hukuk, dış politika, döviz kuru, Covid-19 vakaları, her şey “şahsi”, normlar devre dışı…

Can Dündar olup biten için “Binlerce insan Erdoğan’ın zindanlarında en ağır koşullarda tutsakken mallarımıza el kondu diye üzülecek değiliz” dedi. Ne kadar haklı, doğru ve samimi.

Memleketimize bakıp, üzülüyoruz. Üzülmemek elde değil, her gün daha kötüye gidiyor her şey.

Haberin ardından, Dündar’ın evlerine, mal varlığına el koyma gibi bir uygulamanın daha önce uygulanıp uygulanmadığı konusunda merak uyandı insanlarda.

“Böyle bir karar daha önce hiç alındı mı, emsal kararlar var mı?” diye sorular soruldu.

Bu hayret ve merak kısmı bana biraz üzücü geldi. 100 yıllık Cumhuriyet tarihinden, hatta son 3-4 yıldır "başka mahallelerde" olanlardan hiç haberimiz olmadığı yine ortaya çıktı. Ya da başkasının başına gelen, "bizim" başımıza gelmeyene dek "olmuş" sayılmıyorlardı.

Açık Gazete'de Ali Bilge kısaca çok kimsenin farkında olmadığı bu "olmuşluklar" hakkında görüşlerini paylaştı.

– Cumhuriyet öncesi ve sonrasında gayrimüslimlerin; Ermeni, Rum ve Yahudi vatandaşların mallarına el konulması, Müslüman ve Türk vatandaşlara verilmesini

– 27 Mayıs Askeri darbesi sonrasında Demokrat Parti yöneticilerine yapılan uygulamaları

– 12 Eylül partilerin kapatılması ve akabinde partilerin varlıklarının hazineye aktarılmasını

– 15 Temmuz'dan sonra Fetullah Gülen cemaatine yapılan benzer bir uygulama yapıldığını, mensuplarının mallarına el konulduğunu ve daha bir çok detayı anlattı.

Hukukun olmadığı yerde bunlar oluyor…

Dündar hakkında karar genişliyor, annesinin oturduğu evi bile kapsıyor…

Yargılanması, hüküm verilmesi, sonra bozulması, tümü gayri hukuki.

Uluslararası hukuk çerçevesinde yani "az biraz demokrasinin" olduğu bir ülkede yaşanması mümkün değil. Tabi bir anlamda tüm bunlar aynı zamanda bir tehdit.

Türkiye'den çıkan, kaçan, kaçmak zorunda olan ama yine de ülke ile bağını kesmeyen, muhalif olan, hükümeti eleştirenlere bir göz dağı. "Kapatın çenenizi, kapatmazsanız, malınızı mülkünüzü çocuğunuza da bırakmayız!" demek.

Mesaj net ama Dündar'ın dediği gibi, ülke elden giderken kaybedilecek mala yanmak ve susmak insana yakışmaz.

Biz "ötekileri" eşitsizliği normalize ederek, bununla barıştırarak büyüttüler, bugün ise genel bir hukuksuzluk normalize ediliyor Türkiye'de.

Sadece "ötekilere" değil, herkese ama herkese…

Yeni hukukun hukuksuzluk olduğu gözümüze sokuluyor, neredeyse herkes bir anlamda öteki artık ve böyle devam etmesi mümkün değil…

Kaynak: kronos34.news